

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 181 (XXV) — Nr. 726

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 26 noiembrie 2013

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
LEGI ȘI DECRETE			
306.		de Dezvoltare a Consiliului Europei, semnat la București la 27 decembrie 2005 și la Paris la 10 ianuarie 2006	3
		DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
	2	Decizia nr. 372 din 24 septembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II art. 18 și art. II art. 19 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar	4-7
899.	2	Decizia nr. 380 din 24 septembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. 10 din Codul de procedură penală	8-9
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
		1.162/1.879. — Ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale și al viceprim-ministrului, ministrul finanțelor publice, pentru aprobarea sumei totale alocate măsurilor prevăzute la art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2013 privind unele măsuri pentru dezvoltarea și susținerea fermelor de familie și facilitarea accesului la finanțare al fermierilor	9
312.	3	1.857. — Ordin al viceprim-ministrului, ministrul finanțelor publice, pentru aprobarea Procedurii de plată a sumelor din titlurile de plată emise în condițiile art. 41 alin. (4) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România	10-11
905.		ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI	
		Hotărârea din 9 iulie 2013 în Cauza Bobeș împotriva României	12-15

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE**

**pentru aprobarea încetării valabilității, prin denunțare,
a Convenției privind crearea Organizației internaționale pentru colaborare economică
și tehnico-științifică în domeniul industriei electrotehnice „INTERELECTRO” în relație cu România**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. 1. — Se aprobă încetarea valabilității, prin denunțare, în relație cu România, a Convenției privind crearea Organizației internaționale pentru colaborare economică și tehnico-științifică în domeniul industriei electrotehnice „INTERELECTRO”, ratificată prin Decretul Consiliului de Stat nr. 125 din 12 aprilie 1974, publicat în Buletinul Oficial, Partea I, nr. 65 din 20 aprilie 1974.

Art. 2. — Ministerul Afacerilor Externe face cunoscută, prin ordin publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, în conformitate cu art. 34 alin. (5) din Legea nr. 590/2003 privind tratatele, data la care Convenția privind crearea Organizației internaționale pentru colaborare economică și tehnico-științifică în domeniul industriei electrotehnice „INTERELECTRO” își încetează valabilitatea în relație cu România.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

PREȘEDINTELE SENATULUI

GEORGE-CRIN LAURENȚIU ANTONESCU

București, 21 noiembrie 2013.

Nr. 306.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET**

**privind promulgarea Legii
pentru aprobarea încetării valabilității, prin denunțare,
a Convenției privind crearea Organizației internaționale
pentru colaborare economică și tehnico-științifică
în domeniul industriei electrotehnice „INTERELECTRO”
în relație cu România**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea încetării valabilității, prin denunțare, a Convenției privind crearea Organizației internaționale pentru colaborare economică și tehnico-științifică în domeniul industriei electrotehnice „INTERELECTRO” în relație cu România și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

București, 20 noiembrie 2013.

Nr. 899.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 87/2013 pentru ratificarea amendamentelor convenite între România și Banca de Dezvoltare a Consiliului Europei, prin schimbul de scrisori semnate la București la 1 martie 2012 și la Paris la 1 august 2011 și la 26 martie 2012, la Acordul-cadru de împrumut dintre România și Banca de Dezvoltare a Consiliului Europei, semnat la București la 27 decembrie 2005 și la Paris la 10 ianuarie 2006, precum și pentru modificarea art. 3 alin. (1) din Legea nr. 301/2006 pentru ratificarea Acordului-cadru de împrumut dintre România și Banca de Dezvoltare a Consiliului Europei, semnat la București la 27 decembrie 2005 și la Paris la 10 ianuarie 2006

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 87 din 18 septembrie 2013 pentru ratificarea amendamentelor convenite între România și Banca de Dezvoltare a Consiliului Europei, prin schimbul de scrisori semnate la București la 1 martie 2012 și la Paris la 1 august 2011 și la 26 martie 2012, la Acordul-cadru de împrumut dintre România și Banca de Dezvoltare a Consiliului Europei, semnat

la București la 27 decembrie 2005 și la Paris la 10 ianuarie 2006, precum și pentru modificarea art. 3 alin. (1) din Legea nr. 301/2006 pentru ratificarea Acordului-cadru de împrumut dintre România și Banca de Dezvoltare a Consiliului Europei, semnat la București la 27 decembrie 2005 și la Paris la 10 ianuarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 593 din 20 septembrie 2013.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
CRISTIAN-SORIN DUMITRESCU

București, 21 noiembrie 2013.
Nr. 312.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 87/2013 pentru ratificarea amendamentelor convenite între România și Banca de Dezvoltare a Consiliului Europei, prin schimbul de scrisori semnate la București la 1 martie 2012 și la Paris la 1 august 2011 și la 26 martie 2012, la Acordul-cadru de împrumut dintre România și Banca de Dezvoltare a Consiliului Europei, semnat la București la 27 decembrie 2005 și la Paris la 10 ianuarie 2006, precum și pentru modificarea art. 3 alin. (1) din Legea nr. 301/2006 pentru ratificarea Acordului-cadru de împrumut dintre România și Banca de Dezvoltare a Consiliului Europei, semnat la București la 27 decembrie 2005 și la Paris la 10 ianuarie 2006

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României decretează:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 87/2013 pentru ratificarea amendamentelor convenite între România și Banca de Dezvoltare a Consiliului Europei, prin schimbul de scrisori semnate la București la 1 martie 2012 și la Paris la 1 august 2011 și la 26 martie 2012, la Acordul-cadru de împrumut dintre România și Banca de Dezvoltare a Consiliului Europei, semnat

la București la 27 decembrie 2005 și la Paris la 10 ianuarie 2006, precum și pentru modificarea art. 3 alin. (1) din Legea nr. 301/2006 pentru ratificarea Acordului-cadru de împrumut dintre România și Banca de Dezvoltare a Consiliului Europei, semnat la București la 27 decembrie 2005 și la Paris la 10 ianuarie 2006, și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 20 noiembrie 2013.
Nr. 905.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 372**

din 24 septembrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II art. 18 și art. II art. 19 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II art. 18 și art. II art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, excepție ridicată de Fundația Revoluționară „Rebeca” Decembrie 1989 din Slatina în Dosarul nr. 2.399/54/2012 al Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 146D/2013.

La apelul nominal se prezintă președintele Fundației Revoluționare „Rebeca” Decembrie 1989 din Slatina, Constantin Soare, Aurel-Mihai Ivănescu, membru al Fundației, precum și apărătorul autorului excepției, avocat Melania Ghidănac, cu delegație la dosar, și se constată lipsa celeilalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă că la dosar s-au depus următoarele acte: la data de 14 august 2013 Aurel-Mihai Ivănescu a depus un înscris cuprinzând o motivare a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. II art. 18 și art. II art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 84/2012, însoțită de cererea de a fi citat personal la termenul la care se va judeca excepția; la data de 27 august 2013 acesta a depus o cerere prin care renunță la cererea anterioară de a fi citat personal. De asemenea, au fost transmise la data de 16 septembrie 2013 mai multe documente ce reflectă demersurile membrilor fundației în susținerea drepturilor acestora, precum și concluzii scrise, sub semnătura președintelui Fundației Revoluționare „Rebeca” Decembrie 1989 din Slatina, pentru autorul excepției, prin care se solicită, în esență, admiterea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. II art. 18 și art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 84/2012.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul apărătorului autorului excepției, care solicită admiterea

acesteia, precizând că obiectul excepției de neconstituționalitate îl formează dispozițiile art. II art. 18 și art. II art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, precum și cele ale art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012. Arată, de asemenea, că printr-o succesiune de acte normative, respectiv Legea nr. 283/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare și Ordonanța Guvernului nr. 29/2013 privind reglementarea unor măsuri bugetare, s-a dispus cu privire la neacordarea indemnizațiilor prevăzute la art. 4 alin. (4) din Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004. Neacordarea acestor indemnizații are urmări nefaste pentru viața și sănătatea celor vizați de textele de lege criticate, deoarece aceștia nu mai beneficiază de asigurări de sănătate, în condițiile în care o parte dintre ei sunt bolnavi incurabil. În plus, viața acestora de familie a fost pusă în pericol, iar o mare parte nu și-au mai putut plăti creditele contractate, fiind în situația în care li se execută silit imobilele. Indemnizația avea ca scop garantarea unui nivel de trai decent, or, în prezent, acesta nu mai poate fi asigurat. Efectul actelor normative menționate este transformarea luptătorilor remarcăți pentru fapte deosebite în Revoluția din 1989, cărora le datorăm libertatea, în „paria” ai societății.

În plus, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 este neconstituțională, deoarece reglementează în sens contrar prevederilor Legii nr. 341/2004, care este lege organică.

Reprezentantul Ministerului Public învederează faptul că autorul excepției a precizat conținutul acesteia în fața instanței care a sesizat Curtea Constituțională ca fiind art. II art. 18 și art. II art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010. Consideră însă că excepția de neconstituționalitate are ca obiect dispozițiile art. II art. 18 și art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, precum și pe cele ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 84/2012, astfel cum apare formulată în notele scrise. Solicită respingerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II art. 18 și art. II art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru argumentele reținute de Curte prin Decizia nr. 306 din 13 iunie 2013. Apreciază, de asemenea, că trebuie respinsă ca neîntemeiată și excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 84/2012 și menținută jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 februarie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 2.399/54/2012, **Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II art. 18 și art. II art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Fundația Revoluționară „Rebeca” Decembrie 1989 din Slatina într-o cauză având ca obiect: anularea art. II art. 18 și art. II art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010; suspendarea executării acesteia pe perioada judecării procesului; recunoașterea dreptului pretins și a interesului legitim; obligarea Guvernului să abroge art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 și recuperarea integrală a drepturilor bănești neacordate în anul 2012.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că persoanele care dobândiseră titlul de „Luptător Remarcat prin Fapte Deosebite”, adică aceia care în perioada 14—25 decembrie 1989 au mobilizat și au condus grupuri sau mulțimi de oameni, au construit și au menținut baricade împotriva forțelor de represiune ale regimului totalitar comunist, au ocupat obiective de importanță vitală pentru rezistența regimului totalitar și le-au apărat, precum și aceia care au avut acțiuni dovedite împotriva regimului și însemnelor comunismului între 14—22 decembrie 1989, aveau următoarele drepturi: dreptul la o indemnizație lunară reparatorie, calculată potrivit art. 4 alin. (4) teza întâi din același act normativ; dreptul la transportul urban gratuit cu mijloacele de transport în comun; dreptul la 12 călătorii gratuite pe calea ferată, la clasa I, dus-întors, cu toate categoriile de trenuri de călători în cursul unui an și 12 călătorii gratuite dus-întors până în localitatea reședință de județ, cu mijloace de transport în comun, pentru persoanele care domiciliază în mediul rural, tot în cursul unui an.

Or, prin prevederile legale criticate s-a reglementat în sensul că indemnizațiile prevăzute la art. 4 alin. (4) din Legea nr. 341/2004 nu se mai acordă în cursul anului 2012 și că în cursul aceluiași an se acordă gratuități, numai în limita a 3 călătorii dus-întors sau 6 călătorii simple, la facilitățile de transport prevăzute de art. 5 alin. (1) lit. k) din Legea nr. 341/2004.

Se aduce astfel atingere principiilor constituționale invocate, deoarece persoanele aflate în ipoteza de mai sus au optat pentru indemnizația prevăzută de art. 4 alin. (4) din Legea nr. 341/2004, renunțând la locurile de muncă ocupate. Prin neacordarea indemnizației aceștia se află în situația de a-și căuta locuri de muncă, sarcină dificilă datorită situației economice din țară, precum și a vârstei înaintate a majorității lor, apropiată de vârsta de pensionare. Mai mult, o parte dintre aceștia au contractat credite bancare prin raportare la veniturile lor, respectiv indemnizația care în prezent nu se mai acordă, fiind în situația de a nu le mai putea rambursa. Se aduce astfel atingere dreptului lor la un nivel de trai decent. De asemenea, nemaiavănd niciun venit, nu mai beneficiază de asigurările de sănătate, ceea ce aduce atingere dreptului la ocrotirea sănătății,

iar o parte dintre familiile lor s-au destrămat, încălcându-li-se astfel dreptul la viață intimă, familială și privată.

În plus, se arată că o serie de persoane care au fost ostracizate de regimul comunist, așa cum sunt cadrele militare din armata regală, veteranii de război, deținuții politici și magistrații supuși persecuției politice, au fost răsplățiți sau recompensați de statul democratic, fapt posibil doar datorită contribuției persoanelor care au luptat în Revoluția din 1989. Prin urmare, lipsirea acestora din urmă de drepturile prevăzute de Legea nr. 341/2004 este discriminatorie și este de natură să aducă atingere demnității umane.

Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, făcând referire la Decizia nr. 1.576 din 7 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 32 din 16 ianuarie 2012.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, în sensul celor statuate de Curtea Constituțională prin deciziile nr. 1.576 din 7 decembrie 2011, nr. 1.009 din 27 noiembrie 2012 și nr. 1.046 din 11 decembrie 2012.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale, reținând considerentele care au stat la baza deciziilor Curții Constituționale nr. 1.576 din 7 decembrie 2011 și nr. 765 din 15 iunie 2011, în ceea ce privește interpretarea art. 47 din Constituție referitor la nivelul de trai.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, actele depuse la dosar, concluziile apărătorului autorului excepției și ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost precizat de reprezentantul autorului în mod expres în fața Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal și cu care aceasta a sesizat Curtea Constituțională prin Încheierea din data de 19 februarie 2013, îl constituie dispozițiile art. II art. 18 și art. II art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar.

În realitate, din examinarea excepției rezultă că doar prevederile art. II art. 18 și art. II art. 19 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 10 septembrie 2010, aprobată cu modificări și

completări prin Legea nr. 283/2011, sunt incidente în cauză, asupra lor urmând a se pronunța Curtea prin prezenta decizie.

Acestea au următorul cuprins:

„Art. II. — Pentru anul 2012 se aprobă instituirea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, după cum urmează: [...]”

Art. 18. — În anul 2012, indemnizațiile prevăzute la art. 4 alin. (4) din Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004, cu modificările și completările ulterioare, nu se acordă.

Art. 19. — În anul 2012 se acordă reduceri de tarife sau, după caz, gratuități, numai în limita a 3 călătorii dus-întors sau 6 călătorii simple, la facilitățile de transport prevăzute de următoarele acte normative: [...]

b) art. 5 alin. (1) lit. k) din Legea nr. 341/2004, cu modificările și completările ulterioare.”

Prevederile art. 4 alin. (4) teza întâi din Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004, cu modificările aduse prin art. I pct. 1 din Legea nr. 347/2006, au următorul cuprins: „De o indemnizație lunară reparatorie, calculată prin aplicarea coeficientului de 1,10 la salariul mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat și aprobat prin legea bugetului asigurărilor sociale de stat, aferent anului pentru care se face plata, beneficiază și persoanele care au obținut titlurile prevăzute la art. 3 alin. (1) lit. b) pct. 3, numai dacă au un venit mai mic decât salariul mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat și aprobat prin legea bugetului asigurărilor sociale de stat. [...]”

Titlul atribuit luptătorilor pentru victoria Revoluției din decembrie 1989, reglementat de art. 3 alin. (1) lit. b) pct. 3 din Legea nr. 341/2004, este acela de: „Luptător Remarcat prin Fapte Deosebite — atribuit celor care, în perioada 14—25 decembrie 1989, au mobilizat și au condus grupuri sau mulțimi de oameni, au construit și au menținut baricade împotriva forțelor de represiune ale regimului totalitar comunist, au ocupat obiective de importanță vitală pentru rezistența regimului totalitar și le-au aparat până la data judecării dictatorului, în localitățile unde au luptat pentru victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și celor care au avut acțiuni dovedite împotriva regimului și însemnelor comunismului între 14—22 decembrie 1989.”

Totodată art. 5 alin. (1) lit. k) din Legea nr. 341/2004 prevede că: „(1) Persoanele prevăzute la art. 3 alin. (1) lit. b), precum și la art. 4 alin. (1) beneficiază, pe lângă indemnizația calculată conform prevederilor art. 4, și de următoarele drepturi: [...] k) transportul urban gratuit cu mijloacele de transport în comun și, anual, 12 călătorii gratuite pe calea ferată, la clasa I, dus-întors, cu toate categoriile de trenuri de călători; anual — 12 călătorii gratuite dus-întors până în localitatea reședință de județ, cu mijloace de transport în comun, pentru persoanele care domiciliază în mediul rural. În limita celor 12 călătorii gratuite pot călători și membrii familiei titularului. De aceste gratuități beneficiază și însoțitorul pensionarului de invaliditate de gradul I sau al marelui mutilat.”

Curtea observă că dispozițiile art. II art. 18 și art. II art. 19 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 au avut o aplicabilitate limitată în timp, până la 31 decembrie 2012, însă continuă să își producă efectele juridice în prezenta cauză, astfel

încât, potrivit jurisprudenței sale, respectiv Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea urmează să analizeze constituționalitatea acestora.

Autorul susține că textele de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3) referitor la caracterul statului român, art. 15 alin. (1) referitor la universalitate, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 22 referitor la dreptul la viață și la integritate fizică și psihică, art. 26 privind viața intimă, familială și privată, art. 30 privind libertatea de exprimare, art. 34 referitor la dreptul la ocrotirea sănătății, art. 47 privind nivelul de trai și art. 154 referitor la conflictul temporal de legi.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată următoarele:

Asupra textelor de lege criticate, din perspectiva unor critici similare, s-a pronunțat prin Decizia nr. 1.576 din 7 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 32 din 16 ianuarie 2012. De asemenea, prin Decizia nr. 306 din 13 iunie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 482 din 1 august 2013, s-a pronunțat asupra prevederilor art. II art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010.

Cu acele prilejuri, Curtea a reținut, în esență, următoarele:

1. Drepturile prevăzute de art. 4 alin. (4) teza întâi și art. 5 alin. (1) lit. k) din Legea nr. 341/2004 fac parte dintr-un ansamblu de măsuri pe care acest act normativ le-a instituit în semn de grațitudine față de cei care au luptat pentru victoria Revoluției române din decembrie 1989. Aceste drepturi reprezintă beneficii acordate anumitor categorii de persoane în virtutea statutului special al acestora, fără a avea însă un temei constituțional.

2. Referitor la critica privind încălcarea art. 1 alin. (3) și art. 22 din Legea fundamentală, Curtea a reținut că demnitatea este un atribut inalienabil al persoanei umane, valoare ce impune fiecărui membru al societății un comportament de respect și protecție a celorlalți indivizi prin interzicerea oricărei atitudini umilitoare sau degradante. Altfel spus, fiecare individ este ținut să recunoască și să respecte în oricare altă ființă umană atributele și valorile care îl caracterizează ca om. Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale interzice, în acest sens, în art. 3, tratamentele degradante ori inumane, precum și tortura. O prevedere similară este cuprinsă și în art. 22 din Constituție.

Curtea a apreciat însă că respectarea demnității umane, așa cum este aceasta consacrată de Legea fundamentală, nu este și nu trebuie interpretată ca instituind un tratament preferențial pentru anumite categorii de persoane, indiferent de contribuțiile, calitățile ori aportul acestora în societate. Prin urmare, demnitatea este o valoare intrinsecă a ființei umane, având aceleași valențe pentru oricare dintre indivizi.

De aceea, recunoștința ori respectul ce se cuvin anumitor persoane, pentru aportul lor deosebit la dezvoltarea societății, nu trebuie raportate la conținutul art. 1 alin. (3) din Constituție, izvorul acestora regăsindu-se, mai degrabă, în însăși obligația morală a întregii societăți de a-și manifesta grațitudinea față de aceste persoane.

Deși temeiul moral al acordării acestor beneficii, izvorât din sentimentul de recunoștință pentru cei care, prin contribuția proprie, au condus la căderea regimului comunist și la instaurarea democrației, este incontestabil, acesta nu instituie însă o obligație de reglementare a statului în acest sens, neputându-se vorbi de existența unui drept fundamental la obținerea unor indemnizații sau a unor călătorii gratuite, în

virtutea calității de Luptător Remarcat prin Fapte Deosebite în cadrul Revoluției române din decembrie 1989.

În același sens Curtea s-a pronunțat și prin Decizia nr. 1.087 din 14 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 786 din 25 noiembrie 2008, când, analizând critica de neconstituționalitate a art. 4 alin. (4) din Legea nr. 341/2004, a reținut că, „fiind vorba despre indemnizații cu caracter reparatoriu, legiuitorul are deplina competență de a stabili condițiile și criteriile de acordare a acestora, în temeiul art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală”.

3. În ceea ce privește încălcarea art. 47 referitor la asigurarea unui nivel de trai decent, Curtea a reținut că stabilirea aceluși standard al nivelului de trai care poate fi considerat ca fiind decent trebuie apreciată de la caz la caz, în funcție de o serie de factori conjuncturali. Situația economică a țării, resursele de care dispune statul în vederea atingerii acestui obiectiv, dar și nivelul de dezvoltare al societății, gradul de cultură și civilizație la un anumit moment și modul de organizare a societății reprezintă deopotrivă coordonate care trebuie luate în considerare atunci când se evaluează nivelul „decent” al vieții. În concluzie, aprecierea modului și a măsurii în care statul reușește să ducă la îndeplinire obligația de a asigura un nivel de trai decent trebuie să fie raportată la acești factori, nefiind posibilă stabilirea unui standard fix, imuabil.

Legiuitorul este chemat să instituie un ansamblu de măsuri prin care statul să asigure protejarea și îmbunătățirea calității vieții cetățenilor atât prin reglementarea unor drepturi fundamentale, precum dreptul la securitate socială, dreptul la muncă — condiție principală pentru un trai decent —, dreptul la o salarizare echitabilă, dreptul la protecția sănătății și altele asemenea, dar și prin drepturi care nu au o consacrare constituțională și care tind către același obiectiv.

Caracteristic tuturor acestor drepturi ale cetățenilor și obligații corelative ale statului este faptul că, în măsura în care nu sunt nominalizate expres de Constituție, legiuitorul este liber să aleagă, în funcție de politica statului, de resursele financiare, de prioritatea obiectivelor urmărite și de necesitatea îndeplinirii și a altor obligații ale statului consacrate deopotrivă la nivel constituțional, care sunt măsurile prin care va asigura cetățenilor un nivel de trai decent și să stabilească condițiile și limitele acordării lor.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii:

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Fundația Revoluționară „Rebeca” Decembrie 1989 din Slatina în Dosarul nr. 2.399/54/2012 al Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. II art. 18 și art. II art. 19 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 septembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

În temeiul celor anterior evidențiate, Curtea a apreciat că dispozițiile legale criticate nu pot fi privite ca aducând atingere dreptului constituțional la un nivel de trai decent, ci mai degrabă ca instituind un set de măsuri de adaptare la condițiile economico-sociale existente.

4. Curtea a mai reținut că nu se poate vorbi despre existența unei discriminări între destinatarii Legii nr. 341/2004 și beneficiarii unor indemnizații în temeiul altor acte normative, criteriile de acordare a diferitor beneficii fiind evident diferite.

Întrucât nu au fost evidențiate elemente noi, care să justifice reconsiderarea acestei jurisprudențe, considerentele și soluția pronunțată cu acele prilejuri își mențin valabilitatea și în ceea ce privește prezenta excepție de neconstituționalitate.

5. Distinct de cele arătate mai sus, Curtea mai observă că indemnizația lunară reparatorie nu reprezintă o pensie sau un salariu, ci a fost reglementată ca un beneficiu acordat persoanelor care au obținut titlul de Luptător Remarcat prin Fapte Deosebite în cadrul Revoluției române din decembrie 1989, care aveau un venit mai mic decât salariul mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat și aprobat prin legea bugetului asigurărilor sociale de stat.

Consecința firească a suspendării plății indemnizației este aceea că, în lipsa asigurării fără plata contribuției, nici contribuția la Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate nu va mai putea fi plătită din această indemnizație.

Fiind vorba despre indemnizații cu caracter reparatoriu, iar nu de drepturi consacrate constituțional, legiuitorul are însă deplina competență de a stabili condițiile și criteriile de acordare a acestora, în temeiul art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală.

Așa fiind, suspendarea plății indemnizației și, subsecvent, imposibilitatea plății contribuției în condițiile mai sus menționate nu sunt de natură a aduce atingere prevederilor art. 34 din Legea fundamentală.

Pentru considerentele anterior exprimate, Curtea constată că textele de lege criticate sunt în acord cu prevederile art. 15 alin. (1) din Constituție.

În final, Curtea reține că prevederile art. 20, art. 21, art. 26, art. 30 și art. 154 din Constituție nu au incidență în cauză.

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 380

din 24 septembrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 10
din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, așa cum a fost modificat prin art. XVIII pct. 39 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, care au următorul conținut: „Hotărârea judecătorului pronunțată potrivit alin. 8 este definitivă.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (1) și (2) referitor la accesul liber și neîngrădit la justiție al oricărei persoane.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul soluționării Deciziei nr. 977 din 22 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 39 din 17 ianuarie 2013, Curtea Constituțională a reafirmat jurisprudența existentă potrivit căreia dispozițiile legale criticate nu aduc nicio atingere accesului liber la justiție, dreptului la un proces echitabil și dreptului la apărare, întrucât, potrivit art. 129 din Constituție, „Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii”. Prin urmare, constituie atributul exclusiv al legiuitorului reglementarea căilor de atac împotriva hotărârii prin care judecătorul soluționează plângerea împotriva rezoluțiilor sau a ordonanțelor procurorului de netrimitere în judecată. Eliminarea căilor de atac în această materie este justificată de caracterul special al procedurii instituite de prevederile art. 278¹ din Codul de procedură penală, legiuitorul urmărind să asigure celeritatea procedurii și obținerea în mod rapid a unei hotărâri definitive prin care să fie exercitat controlul judiciar cu privire la soluția procurorului.

De asemenea, dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală nu înlătură posibilitatea de a beneficia de drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege, în cadrul unui proces public, judecat de către o instanță independentă, imparțială și stabilă prin lege, într-un termen rezonabil. Nicio prevedere a Legii fundamentale și a Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu reglementează dreptul la exercitarea căilor de atac în orice cauză. Astfel, așa cum s-a arătat mai sus, art. 129 din Constituție stipulează că părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac numai în condițiile legii.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele și soluția deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Viorica Bucur în Dosarul nr. 14.614/55/2012 al Curții de Apel Timișoara — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 308D/2013.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia penală nr. 427/R din 8 aprilie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 14.614/55/2012, **Curtea de Apel Timișoara — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Viorica Bucur în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect soluționarea unui recurs formulat împotriva unei sentințe penale prin care s-a respins ca neîntemeiată plângerea împotriva soluției de netrimitere în judecată dispuse de procuror.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece a fost înlăturată calea de control judiciar a recursului împotriva hotărârii judecătorești prin care s-a menținut soluția de netrimitere în judecată.

Curtea de Apel Timișoara — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii:

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Viorica Bucur în Dosarul nr. 14.614/55/2012 al Curții de Apel Timișoara — Secția penală și constată că dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Timișoara — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 septembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE
Nr. 1.162 din 22 octombrie 2013

MINISTERUL FINANȚELOR PUBLICE
Nr. 1.879 din 18 noiembrie 2013

ORDIN

pentru aprobarea sumei totale alocate măsurilor prevăzute la art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2013 privind unele măsuri pentru dezvoltarea și susținerea fermelor de familie și facilitarea accesului la finanțare al fermierilor

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 131.159 din 15 octombrie 2013 al Direcției generale buget-finanțe și fonduri europene, în temeiul art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 7 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 725/2010 privind reorganizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, precum și a unor structuri aflate în subordinea acestuia, cu modificările și completările ulterioare,

în baza prevederilor art. 24 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2013 privind unele măsuri pentru dezvoltarea și susținerea fermelor de familie și facilitarea accesului la finanțare al fermierilor,

ministrul agriculturii și dezvoltării rurale și viceprim-ministrul, ministrul finanțelor publice, emit prezentul ordin.

Art. 1. — Suma totală alocată pentru aplicarea prevederilor art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2013 privind unele măsuri pentru dezvoltarea și susținerea fermelor de familie și facilitarea accesului la finanțare al fermierilor pentru anul 2013 este de 60.000.000 lei.

Art. 2. — Suma prevăzută la art. 1 se alocă în baza art. 12 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2013, din

prevederile bugetare ale Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale de la capitolul 83.01 „Agricultură, silvicultură; piscicultură și vânătoare”, titlul 80 „Împrumuturi”, aprobate prin Legea bugetului de stat pe anul 2013 nr. 5/2013, cu modificările ulterioare.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul agriculturii
și dezvoltării rurale,
Achim Irimescu,
secretar de stat

p. Viceprim-ministru,
ministrul finanțelor publice,
Dan Manolescu,
secretar de stat

Ministrul delegat pentru buget,
Liviu Voinea

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN**pentru aprobarea Procedurii de plată a sumelor din titlurile de plată emise în condițiile art. 41 alin. (4) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România**

Având în vedere prevederile art. 41 alin. (4) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România și ale art. 22 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 401/2013 pentru aprobarea Normelor de aplicare a Legii nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România,

în temeiul prevederilor art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare,

viceprim-ministrul, ministrul finanțelor publice, emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Procedura de plată a sumelor din titlurile de plată emise în condițiile art. 41 alin. (4) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în

mod abuziv în perioada regimului comunist în România, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,
Daniel Chițoiu

București, 13 noiembrie 2013.
Nr. 1.857.

ANEXĂ

PROCEDURĂ**de plată a sumelor din titlurile de plată emise în condițiile art. 41 alin. (4) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România****ARTICOLUL 1****Proceduri de plată**

(1) Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților, denumită în continuare ANRP, răspunde de realitatea, corectitudinea și legalitatea datelor înscrise în titlurile de plată. În baza acestor date, Ministerul Finanțelor Publice dispune plata.

(2) Ministrul finanțelor publice sau altă persoană împuternicită în acest sens acționează ca ordonator principal de credite și îndeplinește atribuțiile și răspunderile prevăzute în Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, respectiv cele privind aprobarea angajării bugetare, lichidării și ordonanțării cheltuielilor din fonduri publice.

(3) Titlurile de plată emise conform Ordinului președintelui ANRP nr. 20/2013*) se transmit săptămânal de către ANRP la Ministerul Finanțelor Publice în 5 zile de la emitere. Transmiterea se face prin Serviciul de informații clasificate, în mod centralizat conform anexei care face parte integrantă din prezenta procedură.

(4) Anexa se certifică de ANRP pe fiecare pagină în parte, din punctul de vedere al corectitudinii datelor cuprinse în aceasta și se transmite în original și în format electronic.

(5) Lichidarea cheltuielilor se face pe baza Notei de lichidare care poartă viza pentru „Bun de plată” a ordonatorului principal de credite sau a persoanei delegate cu aceste atribuții și care stă la baza înregistrării în contabilitatea patrimonială a instituției publice a obligației de plată față de terții creditori.

(6) Plățile se efectuează de către Ministerul Finanțelor Publice în termen de maximum 175 de zile de la primirea titlului, fără a depăși termenul prevăzut de art. 41 alin (4) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România. Acestea vor fi procesate în ordinea cronologică primirii de la ANRP și în limita creditelor bugetare deschise cu această destinație.

(7) Sumele destinate plății titlurilor se vor derula prin contul deschis la Activitatea de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București corespunzător cheltuielii bugetare.

(8) Ministerul Finanțelor Publice deschide un cont de consemnări speciale la CEC Bank — S.A., denumită în continuare *bancă*, în care se virează sumele aferente titlurilor de plată emise în condițiile art. 41 alin. (4) din Legea nr. 165/2013.

*) Ordinul președintelui Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților nr. 20/2013 nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

ARTICOLUL 2

Dreptul de dispoziție asupra sumelor consemnate prin dispozițiile prezentului act normativ

(1) Sumele derulate prin conturile prevăzute la art. 1 alin. (7) și (8) sunt destinate unei afectățiuni speciale în sensul art. 780 alin. (5) lit. a) din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare, respectiv pentru achitarea titlurilor de plată emise conform art. 41 alin. (4) din Legea nr. 165/2013.

(2) Ministerul Finanțelor Publice comunică băncii prin Serviciul informații clasificate tabelul centralizator al sumei virate care va cuprinde datele de identificare și suma consemnată pentru beneficiarii titlurilor de plată.

(3) Banca emite electronic în mod individual recipise de consemnare specială pe numele beneficiarilor.

(4) Ministerul Finanțelor Publice comunică în scris fiecărei persoane în parte la adresa de domiciliu/sediul social o înștiințare privind virarea sumei prevăzute în titlul de plată.

(5) Persoana fizică sau juridică indicată în dispozițiile de consemnare speciale se prezintă la orice unitate bancară CEC Bank — S.A. și solicită retragerea în numerar/virament a sumelor consemnate, pe baza următoarelor acte:

a) actul de identitate valabil în cazul persoanelor fizice, respectiv certificatul de înmatriculare la registrul comerțului în cazul persoanelor juridice, în original și copie; copia se reține de către bancă;

b) procura specială autenticată, certificat de moștenitor și alte documente legale, după caz, în original și copie; copiile se rețin de către bancă;

c) originalul titlului de plată primit de la ANRP, emis în condițiile art. 41 alin. (4) din Legea nr. 165/2013; se reține de către bancă;

d) ordinul de retragere numerar sau ordinul de plată/dispoziția de transfer pentru plățile prin virament; se pun la dispoziție de către bancă.

(6) Ministerul Finanțelor Publice primește lunar de la bancă, până pe data de 15 a fiecărei luni, situația plăților efectuate în luna precedentă raportării, însoțită de originalele titlurilor de plată achitate (cupoanele beneficiarilor).

(7) Banca solicită în termenul prevăzut mai sus Ministerului Finanțelor Publice îndreptarea erorilor materiale în cazul în care se află în imposibilitatea efectuării plății din următoarele cauze:

a) codul numeric personal sau codul de identificare fiscală al beneficiarului nu corespunde cu numele beneficiarului transmis;

b) orice altă neconcordanță care împiedică efectuarea plății.

(8) Ministerul Finanțelor Publice, împreună cu ANRP, va proceda la îndreptarea erorilor materiale.

(9) Până la primirea datelor rectificate, sumele se vor păstra de către bancă.

(10) Sumele consemnate la bancă nu sunt purtătoare de dobânzi, iar pentru administrarea acestora nu se percep comisioane.

ARTICOLUL 3

Raportarea

În baza evidențelor proprii și a extraselor de cont, Ministerul Finanțelor Publice va raporta pe site-ul www.mfinante.ro titlurile de plată achitate.

*ANEXĂ
la procedura*

Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților

Către

Ministerul Finanțelor Publice

În conformitate cu prevederile art. 1 alin. (3) din Procedura de plată a sumelor din titlurile de plată emise în condițiile art. 41 alin. (4) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, aprobată prin Ordinul viceprim-ministrului, ministrul finanțelor publice, nr. 1.857/2013, vă transmitem situația centralizatoare a titlurilor de plată pentru perioada ...:

Nr. crt.	Titlurile de plată aferente titlurilor de despăgubire				
	Datele de identificare ale titlului de plată (seria și nr.)	Valoarea în lei	Datele de identificare ale beneficiarului titlului de plată		
			Numele și prenumele beneficiarului conform actului de identitate/certificatului de înmatriculare la registrul comerțului	Codul numeric personal/Codul unic de înregistrare	Adresa de domiciliu/sediul social (țara, localitatea, județul/regiunea, strada, numărul, blocul, apartamentul, codul poștal)
		TOTAL/pagină și total general ...			

Prezenta anexă se completează conform art. 1 alin. (3) și (4) din Procedura de plată a sumelor din titlurile de plată emise în condițiile art. 41 alin. (4) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, aprobată prin Ordinul viceprim-ministrului, ministrul finanțelor publice, nr. 1.857/2013.

Semnătură reprezentant

.....

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
SECȚIA A TREIA

HOTĂRĂREA

din 9 iulie 2013

În Cauza Bobeș împotriva României

Strasbourg

(Cererea nr. 29.752/05)

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 din Convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă.

În Cauza *Bobeș împotriva României*,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră compusă din Josep Casadevall, președinte, Alvina Gyulumyan, Corneliu Bîrsan, Ján Šikuta, Luis López Guerra, Kristina Pardalos, Johannes Silvis, judecători, și Santiago Quesada, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la 18 iunie 2013,
pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află Cererea nr. 29.752/05 îndreptată împotriva României, prin care un resortisant al acestui stat, doamna Florentina Bobeș (*reclamanta*), a sesizat Curtea la 10 august 2005 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamanta a fost reprezentată de M. Livescu, avocat în București. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de agentul guvernamental, domnul Răzvan-Horațiu Radu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. Reclamanta invocă o încălcare a principiului egalității armelor în procesul penal, prin faptul că nu a putut să adreseze întrebări persoanei care a depus plângerea penală aflată la originea condamnării sale.

4. La 7 ianuarie 2009, cererea a fost comunicată Guvernului. În conformitate cu art. 29 § 1 din Convenție s-a hotărât, de asemenea, că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună de către Cameră.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

5. Reclamanta s-a născut în anul 1953 și locuiește la Orlești.

6. Între 1995 și 2001 reclamanta a fost contabilă unei societăți comerciale al cărei administrator și acționar principal a fost numită G.V. Începând cu luna noiembrie 2000, timp de un an, reclamanta a fost mandatată să administreze societatea din cauza stării de sănătate a lui G.V., care a necesitat spitalizări repetate.

7. În ianuarie 2002, G.V. a depus plângere penală în fața parchetului împotriva reclamantei pentru înșelăciune, fals în înscrisuri și gestiune frauduloasă. Ea o acuza că a sustras mai multe sume de bani din contabilitatea societății și, astfel, a provocat un prejudiciu societății de aproximativ 33 milioane lei (ROL), echivalentul a aproximativ 1 000 euro (EUR). Ulterior, G.V. a dat două noi declarații în fața parchetului indicând faptul că reclamanta a falsificat mai multe ordine de plată și a sustras banii astfel obținuți. Ea a solicitat o expertiză contabilă pentru a determina întinderea prejudiciului.

8. Reclamanta a negat în fața parchetului toate acuzațiile. A afirmat că i-a remis banii proveniți din ordinele de plată lui G.V., la domiciliul acesteia din urmă. Reclamanta a precizat că, date fiind încrederea și prietenia care o legau de G.V. și luând în

considerare starea acesteia de sănătate, nu i-a cerut să semneze ordinele respective. A mai adăugat că o parte din bani i-a dat lui G.I., soțul lui G.V. În final, reclamanta a solicitat o nouă audiere a lui G.V., o confruntare cu aceasta și ascultarea părinților lui G.V. care, potrivit reclamantei, au asistat de mai multe ori la momentul în care a predat sumele în litigiu.

9. Expertul contabil a concluzionat că, întocmind și semnând în locul lui G.V. ordine de plată, reclamanta ar fi cauzat societății un prejudiciu de aproximativ 78 milioane de ROL, echivalentul a aproximativ 2 000 EUR.

10. Prin rechizitoriul din 24 aprilie 2002, parchetul a trimis-o în judecată pe reclamantă în fața Judecătoriei Vâlcea pentru înșelăciune, fals în înscrisuri și gestiune frauduloasă. Parchetul a respins solicitările de probatorii ale reclamantei, argumentând că, având în vedere probele deja existente în dosar și declarațiile părților, confruntarea cu G.V., ascultarea sa și a părinților acesteia erau inutile. Parchetul a propus ascultarea unui singur martor, G.I., soțul lui G.V.

11. În ședința din 25 iunie 2003, G.I. a fost audiat în prezența reclamantei și a avocatului acesteia. El a confirmat existența unor relații de prietenie cu reclamanta și faptul că, în perioada în care soția sa a fost bolnavă, reclamanta a remis în mod repetat sume de bani care proveneau de la societate. G.I. a precizat că pentru sumele respective a semnat ordinele de plată întocmite de reclamantă, care, totodată, le-a făcut mai multe vizite la domiciliu pentru a-i da soției sale sume de bani. G.V. a fost prezentă la audieri în calitate de reprezentant al societății.

12. La solicitarea reclamantei, s-a dispus o nouă expertiză. Expertul a concluzionat că gestiunea societății, în lipsa lui G.V., nu a provocat niciun prejudiciu nici pentru societate, nici pentru asociați.

13. O a treia expertiză dispusă de instanță a ajuns la concluzia că prejudiciul se ridică la aproximativ 73 milioane lei, adică aproximativ 1 900 EUR. Unul dintre experți a opinat că prejudiciul era mai mic, de aproximativ 30 milioane ROL, adică aproximativ 750 EUR.

14. La 9 iunie 2004, reclamanta a solicitat instanței ascultarea lui G.V. Reclamanta susținea că rezultatele celor 3 expertize erau contradictorii și considera că era necesară ascultarea lui G.V. pentru a se clarifica o serie de elemente factuale privind gestiunea societății, inclusiv circumstanțele în care ar fi adus la domiciliul acesteia banii care lipseau din conturile societății. De asemenea, a adus o serie de critici în

privința concluziilor celei de-a treia expertize și a solicitat explicații cu privire la metoda de calculare a prejudiciului.

15. Instanța a respins cererea privind ascultarea lui G.V. fără a oferi vreun motiv. De asemenea, a respins cererea referitoare la a treia expertiză.

16. Prin hotărârea din 23 iunie 2004, reclamanta a fost condamnată la o pedeapsă de 8 luni închisoare cu suspendare pe un termen de încercare de 2 ani și 8 luni pentru înșelăciune, fals în înscrisuri și gestiune frauduloasă. Instanța a confirmat acuzațiile aduse de G.V. împotriva reclamantei și a concluzionat că aceasta din urmă a întocmit 19 ordine de plată în sumă totală de 78 milioane de RON, sumă care nu a fost niciodată remisă asociaților societății și pe care și-a însușit-o. Reclamanta a fost condamnată să plătească această sumă drept compensație pentru prejudiciul material.

17. Reclamanta a introdus apel împotriva hotărârii, susținând în special că nu a avut posibilitatea de a-i adresa întrebări lui G.V. pentru a demonstra că ea îi predase sumele în litigiu. Reclamanta a reamintit că G.V. nu a fost audiată decât de parchet și acest fapt s-a produs în absența sa, fără ca principiul contradictorialității să fie respectat. Reclamanta a invocat art. 6 § 3 lit. d) din Convenția europeană a drepturilor omului în sprijinul acestei solicitări.

18. Tribunalul Vâlcea, competent să se pronunțe asupra apelului, a admis cererea de audiere a lui G.V. Deși a fost citată după procedura obișnuită, aceasta nu s-a prezentat la ședința din 10 noiembrie 2004. Ea a depus la dosar un certificat medical și o scrisoare în atenția instanței. Certificatul indica faptul că urmează un tratament hormonal în urma unui cancer la sân și că i s-a recomandat repausul. În scrisoare, G.V. afirma că nu a putut să se prezinte din cauza sănătății sale și o acuza pe reclamantă că a solicitat ascultarea cu singurul scop de a-i afecta sănătatea și de a o șicana. Reclamanta a insistat în fața instanței ca G.V. să fie audiată, furnizând o declarație extrajudiciară a unei terțe persoane din care reieșea că G.V. a fost văzută în mod regulat deplasându-se în afara domiciliului. Instanța a renunțat să o mai audieze pe G.V., pe motiv că aceasta era în imposibilitatea de a se prezenta în ședință.

19. Prin decizia din 24 noiembrie 2004, tribunalul a menținut condamnarea, dar a diminuat durata pedepsei aplicate reclamantei. Instanța a reamintit că ascultarea lui G.V. nu a fost posibilă din cauza stării acesteia de sănătate, dar a constatat că afirmațiile ei în fața procurorului erau coroborate cu alte probe din dosar și, în special, cu prima expertiză contabilă.

20. Reclamanta a formulat recurs împotriva acestei decizii, invocând din nou încălcarea principiului egalității armelor, garantat de articolul menționat anterior din Convenție, ca urmare a imposibilității de a obține convocarea lui G.V.

21. Prin decizia definitivă din 15 februarie 2005, Curtea de Apel Pitești a respins recursul. Instanța a constatat că, având în vedere probele din dosar, „nu există nicio îndoială că reclamanta a comis faptele pentru care a fost condamnată”. În motivarea hotărârii nu era inclusă nicio mențiune referitoare la argumentul invocat de reclamantă, cu privire la pretinsa încălcare a art. 6 § 3 lit. d) din Convenție.

II. Dreptul intern relevant

22. Potrivit art. 63 din Codul de procedură penală (*C. proc. pen.*) probele depuse la dosarul unei anchete nu au o valoare dinainte stabilită. Instanțele apreciază liber valoarea fiecăruia dintre elementele de probă în funcție de convingerea lor intimă și de conștiința lor, în lumina tuturor probelor de la dosar.

23. Art. 86 C. proc. pen. și art. 327 C. proc. pen. prevăd că instanța procedează la ascultarea martorilor după ce îl ascultă pe inculpat și pe celelalte părți la procedură. Fiecare martor este invitat să spună tot ce știe despre faptele care fac obiectul

cauzei, apoi președintele și ceilalți membri ai completului de judecată, urmați de procuror, pot să îi adreseze întrebări. Atunci când nu mai au întrebări să îi adreseze, partea care a propus să fie audiat și toți ceilalți participanți la procedură pot să îi adreseze întrebări. Dacă ascultarea unui martor nu este posibilă, instanța dispune ca declarația acestuia luată în cursul urmăririi penale să fie citită în ședință publică; instanța poate să țină cont de aceasta în determinarea rezultatului cauzei.

24. Art. 74 C. proc. pen. prevede că, în cazul în care martorul nu se poate prezenta în persoană la ședință, instanța poate decide să îi adreseze întrebări la locul în care se află. Părțile la procedură sau reprezentanții acestora au dreptul de a participa și de a adresa întrebări.

ÎN DREPT

I. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 6 § 1 și art. 3 lit. d) din Convenție

25. Reclamanta denunță o încălcare a dreptului său la un proces echitabil, invocând imposibilitatea de a obține interogarea martorului G.V., deși plângerea și declarația acesteia din urmă au stat la baza condamnării sale. Aceasta invocă art. 6 § 1 și art. 3 lit. d) din Convenție, care prevede următoarele în partea sa relevantă:

„1. Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil (...) a cauzei sale, de către o instanță (...) care va hotărî (...) asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa (...)

3. Orice acuzat are, în special, dreptul: [...]

d) să întrebe sau să solicite ascultarea martorilor acuzării și să obțină citarea și ascultarea martorilor apărării în aceleași condiții ca și martorii acuzării; [...]

26. Guvernul contestă acest argument.

A. Cu privire la admisibilitate

27. Guvernul își exprimă îndoielile cu privire la voința reclamantei de a sesiza Curtea. El susține că formularul cererii a fost semnat doar de reprezentanta sa.

28. Reclamanta răspunde că i-a acordat împuternicire doamnei M. Livescu pentru a-i introduce cererea în fața Curții.

29. Curtea ia act de faptul că reclamanta a sesizat-o la 10 august 2005 prin intermediul reprezentantei sale, pe care a mandatat-o prin două împuterniciri, datate 7 și 10 august 2005.

30. În aceste condiții, Curtea consideră că voința reclamantei de a acționa în fața sa este lipsită de îndoială. De asemenea, constată că respectiva cerere nu este în mod vădit nefondată în sensul art. 35 § 3 din Convenție. Curtea subliniază, în plus, că această cerere nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Este necesar, așadar, să fie declarată admisibilă.

B. Cu privire la fond

1. Argumentele părților

31. Reclamanta susține că plângerea lui G.V. și declarațiile acesteia făcute în timpul urmăririi penale — potrivit cărora reclamanta nu i-a predat anumite sume pe care le încasase — au fost luate în considerare de instanțele naționale și că au fost esențiale pentru a sta la baza condamnării sale. Aceasta subliniază că nu a avut niciodată posibilitatea de a interoga acest martor pentru a clarifica circumstanțele în care societatea a fost administrată în absența lui G.V.

32. Reclamanta menționează că, la începutul procesului, G.V. a fost prezentă la o audiere în calitate de reprezentant al societății, dar, mai târziu, a refuzat să mai participe la audieri. Or, ascultarea lui G.V. era cu atât mai necesară cu cât concluziile expertizelor financiar-contabile păreau a fi contradictorii în ceea ce privește existența unui prejudiciu și modul în care acesta a fost cauzat. Afirmând, pe de o parte, că nu s-a dovedit că G.V. se afla în imposibilitatea absolută de a depune mărturie,

reclamanta critică în continuare faptul că Tribunalul nu a luat în considerare soluții alternative, ca de exemplu amânarea ședinței pentru o dată care ar fi permis ca G.V. să fie ascultată.

33. Guvernul subliniază că Tribunalul a admis cererea reclamantei privind convocarea lui G.V. și că a decis, numai după ce a constatat imposibilitatea acesteia de a se prezenta în fața instanței din cauza stării sale de sănătate, să nu o mai interogheze. În plus, Guvernul subliniază că reclamanta nu a solicitat ascultarea lui G.V. în ședința la care aceasta a fost prezentă.

34. În orice caz, Guvernul susține că declarațiile lui G.V. nu au fost esențiale pentru condamnarea reclamantei. Guvernul consideră că instanțele interne au procedat la o analiză detaliată a tuturor probelor, inclusiv declarațiile părților, expertizele și înscrisurile depuse la dosar. Acestea și-au motivat în mod corespunzător deciziile, pe bază probelor care susțineau teza vinovăției reclamantei.

2. Motivarea Curții

a) Principii aplicabile

35. În hotărârea pronunțată de Marea Cameră în Cauza *Al-Khawaja și Tahery împotriva Regatului Unit* (nr. 26.766/05 și 22.228/06, pct. 118, CEDO 2011), Curtea a precizat criteriile de apreciere a capetelor de cerere formulate în temeiul art. 6 § 3 lit. d) din Convenție în ceea ce privește absența martorilor la ședință. Astfel, Curtea a reamintit că acele cerințe de la art. 6 § 3 constituie aspecte specifice ale dreptului la un proces echitabil garantat la paragraful 1 al acestei dispoziții, de care este necesar să se țină seama la aprecierea caracterului echitabil al procedurii. De asemenea, atunci când examinează un capăt de cerere întemeiat pe art. 6 § 1, Curtea trebuie în esență să stabilească dacă procedura penală a avut, în ansamblu, un caracter echitabil [a se vedea, dintre hotărârile recente, *Taxquet împotriva Belgiei* (MC), nr. 926/05, pct. 84, 16 noiembrie 2010, cu referințele citate acolo]. În acest scop, are în vedere procedura în ansamblu și verifică respectarea nu numai a dreptului la apărare, ci și a interesului public și al victimelor ca autorii încălcării să fie cercetați potrivit legii [*Gäfgen împotriva Germaniei* (MC), nr. 22.978/05, pct. 175, CEDO 2010] și, după caz, a drepturilor martorilor (a se vedea, printre multe altele, *Doorson împotriva Țărilor de Jos*, 26 martie 1996, pct. 70, *Culegere de hotărâri și decizii* 1996-II). Curtea reamintește, tot în acest context, că admisibilitatea probelor este subordonată normelor de drept intern și instanțelor naționale și că singura ei sarcină este de a stabili dacă procedura a fost echitabilă (*Gäfgen*, citată anterior, pct. 162, cu referințele citate acolo).

36. Art. 6 § 3 lit. d) consacră principiul conform căruia înainte ca un acuzat să poată fi declarat vinovat toate probele acuzării trebuie prezentate în principiu în fața acestuia în ședință publică, în vederea unei dezbateri contradictorii. Principiul în cauză nu se aplică fără excepții, acestea putând fi acceptate doar sub rezerva dreptului la apărare; ca regulă generală, acestea impun să i se ofere acuzatului o posibilitate adecvată și suficientă de a contesta mărturiile acuzării și de a-i interoga pe autorii acestora, la momentul depozitării acestora sau ulterior (a se vedea hotărârile *Lucà împotriva Italiei*, nr. 33.354/96, pct. 39, CEDO 2001-II, și *Solakov împotriva „Fostei Republici Iugoslave a Macedoniei”*, nr. 47.023/99, pct. 57, CEDO 2001-X).

37. Din acest principiu general decurg, conform jurisprudenței Curții, două cerințe: prima — absența unui martor trebuie justificată de un motiv serios; a doua — atunci când o condamnare se bazează în întregime sau într-o proporție considerabilă pe depozițiile unei persoane în cazul căreia acuzatul nu i-a putut adresa întrebări sau nu a putut solicita ascultarea acesteia nici în stadiul de instrumentare, nici în cursul dezbaterilor, dreptul la apărare poate fi restrâns în mod

incompatibil cu garanțiile prevăzute la art. 6 (dispoziția privind proba „unică sau decisivă”) [*Al-Khawaja și Tahery* (MC), citată anterior, pct. 119].

38. În fiecare cauză în care problema caracterului echitabil al procedurii se pune în raport cu o depoziție a unui martor absent, este necesar să se stabilească dacă există elemente care să compenseze suficient inconvenientele legate de admiterea unei asemenea probe pentru a permite o apreciere corectă și echitabilă a credibilității acesteia. Examinarea acestei chestiuni permite pronunțarea unei condamnări numai în cazul în care depoziția martorului absent este suficient de credibilă ținând seama de importanța ei în cauză [*Al-Khawaja și Tahery* (MC), citată anterior, pct. 147].

b) Aplicarea în speță

39. Curtea constată că în prezenta cauză G.V. a depus plângere împotriva reclamantei și a fost interogată de parchet în absența reclamantei sau a avocatului acesteia. Deși reclamanta a solicitat un nou interogatoriu, parchetul și instanțele interne au respins cererea sa prin argumente lapidare, deși reclamanta a detaliat motivele și utilitatea acestei măsuri de administrare a probei. Curtea consideră că nu i se poate imputa reclamantei că nu a solicitat ascultarea lui G.V. în cursul ședinței din 25 iunie 2003, deoarece, în cursul respectivei ședințe, G.V. a fost prezentă în calitate de reprezentant al societății, și nu de martor. Tribunalul, singura instanță care putea solicita ca G.V. să fie audiată, a revenit asupra deciziei sale din cauza stării de sănătate a martorului. Având în vedere certificatul medical furnizat de persoana în cauză, Curtea admite că starea de sănătate a martorului constituia o justificare suficientă pentru absența în fața instanței și pentru încuviințarea declarațiilor sale.

40. Curtea ia act de faptul că totuși instanțele naționale nu au luat niciodată în considerare posibilitatea de a-i adresa întrebări lui G.V. în altă parte decât la sediul instanței. Or, Codul de procedură penală îi autoriza pe magistrați să îi adreseze întrebări lui G.V. la domiciliu, dacă aceasta se afla în imposibilitatea de a compărea în fața instanței.

41. Curtea subliniază în continuare că instanțele naționale, pentru a stabili temeiul constatării vinovăției reclamantei, s-au bazat în mod hotărâtor pe declarațiile lui G.V. în fața organelor de anchetă, acuzând-o pe reclamantă că a falsificat mai multe ordine de plată și a sustras banii astfel obținuți (a se vedea *supra*, pct. 16 și 19).

42. Prin urmare, este necesar să se examineze dacă aceste depoziții au fost contrabalansate de garanții procedurale solide pentru a asigura caracterul echitabil al procedurii.

43. Curtea observă că, prin faptul că i-a respins cererile, o parte esențială a apărării reclamantei — care se baza în principal pe întrebările în contradictoriu adresate lui G.V., pentru a dovedi că i-a predat personal sumele de bani în litigiu și că a omis să îi solicite semnarea acestor ordine ca urmare a legăturilor lor de prietenie și a stării de sănătate a lui G.V. — s-a dovedit a fi compromisă (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Vaturi împotriva Franței*, nr. 75.699/01, pct. 58, 13 aprilie 2006). Faptul că reclamanta a reiterat pe parcursul întregii proceduri cererea de ascultare a lui G.V. demonstrează importanța pe care o acorda acestui element al apărării.

44. Deși este adevărat că reclamanta a putut să adreseze întrebări lui G.I., soțul lui G.V., acest martor, care de altfel a confirmat faptul că reclamanta le-a predat în mod regulat sume de bani provenite de la societate, nu s-a pronunțat cu privire la împrejurările în care o parte din aceste sume au fost predate soției sale.

45. În plus, realizarea a 3 expertize contabile nu poate compensa faptul că G.V. nu a fost ascultată, în măsura în care singurul obiectiv al acestora consta în a preciza numeric

eventualul prejudiciu adus societății, și nu de a se pronunța cu privire la răspunderea penală a reclamantei. În plus, concluziile acestor expertize sunt contradictorii, iar reclamanta a solicitat ca G.V. să fie ascultată, explicând că mărturia acesteia din urmă este necesară pentru a clarifica mai multe aspecte privind administrarea societății și originea pretinsului prejudiciu.

46. În fine, Curtea constată că instanțele interne au acordat depozițiilor făcute de G.V. aceeași greutate ca și unei declarații făcute în fața instanței, fără a face referire la riscul de a se baza pe o mărturie făcută de o persoană care nu a fost interogată în condiții de contradictorialitate (a se vedea, *a contrario*, *Mariana Marinescu împotriva României*, nr. 36.110/03, pct. 79, 2 februarie 2010, și, *mutatis mutandis*, *Al-Khawaja și Tahery*, citată anterior, pct. 157 și 164).

47. În consecință, având în vedere caracterul esențial al depozițiilor făcute de G.V. și în lipsa unor probe cu care să poată fi coroborate, Curtea consideră că autoritățile interne nu au furnizat reclamantei elemente de natură să compenseze dezavantajele asociate admiterii ca atare a declarațiilor date de G.V. Prin urmare, având în vedere caracterul echitabil al procesului în ansamblu, Curtea concluzionează că a fost încălcat art. 6 § 1 din Convenție, coroborat cu art. 6 § 3 lit. d).

II. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

48. Potrivit art. 41 din Convenție,

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înaltei Părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

49. Reclamanta susține că a suferit un prejudiciu material pe care îl evaluează la 4.577,36 euro (EUR), reprezentând sumele pe care a fost condamnată să le plătească societății, precum și costurile de recuperare. De asemenea, susține că a suferit un prejudiciu moral considerabil, cu consecințe negative pentru sănătatea și viața sa profesională, pentru reparația căruia pretinde 15.000 EUR.

50. În ceea ce privește pretinsul prejudiciu material, Guvernul susține că acesta nu are nicio legătură de cauzalitate cu încălcarea în cauză. În ceea ce privește prejudiciul moral

invocat, Guvernul susține că nu există nicio legătură de cauzalitate clară cu încălcarea pretinsă și că suma solicitată este excesivă. Cu titlu subsidiar, Guvernul apreciază că o constatare a unei încălcări ar reprezenta în sine o reparație echitabilă. În fine, Guvernul consideră că redeschiderea procesului penal în temeiul art. 408¹ din Codul de procedură penală reprezintă un mod adecvat de redresare a unei eventuale încălcări constatate.

51. Curtea subliniază că singurul temei de reținut pentru acordarea unei reparații echitabile constă, în speță, în faptul că reclamanta nu a beneficiat de un proces echitabil. Desigur, Curtea nu poate specula cu privire la posibilul rezultat al procesului în caz contrar, dar apreciază rezonabil să considere că persoana în cauză a suferit o pierdere a unei șanse reale în procesul menționat [*Pelissier și Sassi împotriva Franței* (MC), nr. 25.444/94, pct. 80, CEDO 1999-II].

52. Prin urmare, pronunțându-se în echitate, în temeiul art. 41, Curtea acordă reclamantei suma de 2.500 EUR cu titlu de prejudiciu moral.

B. Cheltuieli de judecată

53. Reclamanta solicită, de asemenea, 500 EUR pentru cheltuielile suportate în fața instanțelor interne și 260 EUR pentru cele suportate în fața Curții. Aceasta furnizează documente justificative pentru cheltuielile efectuate în vederea traducerii observațiilor sale în fața Curții. Reclamanta nu solicită rambursarea cheltuielilor efectuate pentru reprezentarea sa în fața Curții și precizează că asistența juridică a fost asigurată *pro bono*.

54. Guvernul nu se opune rambursării cheltuielilor efectuate, cu condiția să fie reale, necesare și rezonabile.

55. Potrivit jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor de judecată decât în măsura în care se stabilește caracterul real, necesar și rezonabil al acestora. În speță, ținând seama de documentele de care dispune și de jurisprudența sa, Curtea consideră că este rezonabil să acorde reclamantei suma de 500 EUR cu titlu de cheltuieli de judecată.

C. Dobânzi moratorii

56. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu 3 puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA:

1. declară cererea admisibilă;
2. hotărăște că a fost încălcat art. 6 § 1 și 3 lit. d) din Convenție;
3. hotărăște:

a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantei, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din Convenție, următoarele sume, care trebuie convertite în moneda statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății:

- (i) 2.500 EUR (două mii cinci sute de euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul moral;
- (ii) 500 EUR (cinci sute de euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, pentru cheltuielile de judecată;

b) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, aceste sume trebuie majorate cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu 3 puncte procentuale;

4. respinge cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris la 9 iulie 2013, în conformitate cu art. 77 § 2 și 3 din Regulament.

PREȘEDINTE
JOSEP CASADEVALL

Grefier,
Santiago Quesada

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2013 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	88	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	205	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	450	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	5.000	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	250	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2013 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	600	1.500	3.750	9.000	19.800
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	50 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

